(N°. 37.) (A°. 1830.)
SURINAAMSCHE COURANT.
MAANDAG DEN 10den MEI.

PUBLICATIE.

DE GOUVERNEUR GENERAAL IN RADE.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Nademaal Wij in overweging genomen hebben, dat er ten aanzien der bevoegdheid, van Kerk-genootschappen, Armen-inrigtingen en andere publieke instellingen tot het aannemen of aanvaarden van aan dezelve besprokene, of tot derzelver beschikking gestelde pecuniele voordeelen, geene algemeen geldende bepalingen in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen bestaan, en het niettemin van gewigt is, dat te dezen zoodanige verordeningen worden daargesteld, welke met het wel begrepen belang van zoodanige ligchamen, en te gelijk met dat van den Algemeenen Staat, in overeenstemming met de beginselen, welke aangaande dit onderwerp in het Moederland vigeren, overeenkomstig zijn.

Zoo is het, dat Wij hebben goedgevonden en verstaan, zoo als Wij doen bij dezen:

ARTIKEL 1.

De Kerk-genootschappen, Armen-inrigtingen en andere publieke instellingen, welke in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen bestaan, zullen niet vermogen eenig aan hun, het zij bij eene gifte onder de levenden, het zij bij eene uiterste wils-beschikking, of onder welken anderen titel ook, besproken voordeel, de strekking hebbende, om hun in het bezit van eenig roerend of onroerend goed te stellen, mogen aannemen, noch zich eenige giften of geschenken, onder welke benaming ook, mogen toeëigenen, als na daartoe van wege den Gouverneur Generaal, wat *Suriname* betreft; en van wege de resp. Gezagvoerders, wat de Bezittingen buiten *Suriname* aangaat, te zijn geautoriseerd; zullende echter deze bepaling niet van toepassing zijn, op zoodanige bij eenige uiterste wils-beschikking aan eenig der voormelde ligchamen besprokene voordeelen, waarvan de gezamenlijke waarde de som van *twee honderd guldens* niet te boven gaat.

ART. 2.

De gene, welke, het zij als erfgenamen, het zij als executeuren of boedelredderaren belast zijn, om aan Kerkgenootschappen, Armen-inrigtingen of andere publieke instellingen, zoodanige voordeelen uit te keeren, als bij het voorgaande artikel niet zijn uitgezonderd, zullen dienvolgens verpligt zijn, met deze uitkeering te verwijlen, tot dat aan hun van de door den Gouverneur Generaal of de resp. Gezagvoerders verleende autorisatie tot aanneming van dezelve voordeelen zal zijn gebleken, zullende dezelve tot zoodanige uitkeering nimmer regterlijk mogen worden veroordeeld, als op vertoon van dezelve autorisatie.

ART. 3.

Van geenerlei onroerend goed, zal voortaan ten behoeve van eenig Kerkgenootschap, Armen-inrigting of andere publieke instellingen, transport mogen worden verleend, dan na dat aan de resp. Ambtenaren, welke in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen met het verlijden dier acten zijn belast, zij gebleken, dat de Gouverneur Generaal of de resp. Gezagvoerders aan hetzelve Kerk-genootschap, Armen-inrigting of publieke instelling, autorisatie verleend hebbe, om zich hetzelve onroerend goed toe te eigenen.

ART. 4.

Ten einde de Kerk-genootschappen, Armen-inrigtingen en andere publieke instellingen in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen, niet onkundig zouden zijn, van de voordeelen, hun bij eenige uiterste wils-beschikking te beurt gevallen, zullen de Ambtenaren, welke in dezelve Bezittingen met de notariele praktijk zijn belast, gehouden zijn, om binnen den tijd van *drie* dagen, na dat eenige uiterste wils-beschikking, bij hetwelk aan eenige der bovengemelde ligchamen, een of andere voordeel is besproken geworden, ten hunnen overstaan zal zijn geopend of uitgelezen, aan de resp. Kerk- of Arm-Besturen of de beheerders van andere publieke instellingen daarvan kennis te geven, en zulks op eene geldboete van *Tien Guldens* voor elken dag verzuim; zullende, wanneer zoodanige opening of uitlezing niet ten overstaan van eenigen met de notariele praktijk belasten Ambtenaar mogt hebben plaats gehad, deze verpligting onder eene gelijke geldboete, te rekenen van den *derden* dag, waarop zij den boedel zullen aanvaard hebben, berusten op de respective erfgenamen, executeuren of boedelredderaren; terwijl, wanneer eenige boedel door de bij uiterste wils-beschikking benoemde erfgenamen, executeuren of boedelredderaren niet mogt zijn aanvaard, en de boedel dienvolgens aan eenig openbaar departement mogt vervallen zijn, dergelijke kennisgeving zal moeten geschieden, binnen den tijd van *eene* maand, na dat zoodanige boedel aan hetzelve is gedevolveerd.

ART. 5.

De tegenwoordige Publicatie is mede van toepassing op de in de Kolonie SURINAME, bestaande *Moravische Broeder Gemeente*, en op alle andere buitenlandsche zendingen van dien aard, onder welken naam die ook in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen mogten bestaan.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 30 April 1830, het *achttiende* jaar van Zijner Majesteits Regering.

CANTZ'LAAR.

Ter Ordonnantie van Gouverneur Generaal in Rade,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 5 Mei 1830.

Alzoo REGINA FREDERIKA PARISIUS, zich bij *rekeste* aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om *brieven van Manumissie* voor het mustice Meisje ADRIANA, bij den heiligen doop genaamd REGINA ADRIANA BACHÖFFENER PARISIUS, haar in eigendom aankomende.

Zoo is het, dat de Hoogen Raad goedgevonden heeft, alvorens op dat verzoek te disponeren, op te roepen, al de genen welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van zes weken na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn al zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 5 Mei 1830.

Alzoo WILLIAM CHRISTIE, eigenaar der Plantaadje *Picardie*, mitsgaders van de Plantaadjen *Hope* en *Botanibaij*, zich bij *rekeste* aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, te kennen gevende, dat tegen het vroeger geadverteerd verzoek om de Slavenmagten der Plantaadjen *Hope* en *Botanibaij* op den naam der Plantaadje *Picardie* te mogen overschrijven, oppositie gekomen zijnde, hij mitsdien daarvan was afziende; edoch alsnu was verzoekende, om de Slavenmagten der genoemde Plantaadjen *Hope* en *Botanibaij*, met namen: opgenoemd in de *Nieuwspapieren* dezer Kolonie van den 4den, 5den, 6den en 7den April dezes jaars, op zijn privé naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Hoogen Raad goedgevonden heeft, alvorens op dat verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

MENGELWERK.

BERIGTEN OVER DE VROEGSTE BEWONERS VAN NOORD-AMERIKA, EN DERZELVER OVERGEBLEVENE GEDENKTEEKENEN.

Onlangs verscheen er in de *Archeologia Americana*, een opstel van een Regtsgeleerden te Cincinnati, met name *Atwater*, waarin deze onderzoeker der Amerikaansche oudheid, en tot op dat tijdstip toe ontdekte oude gedenkteekenen van Amerika's vroegere geschiedenis beschreven, bijeengesteld, en overeenkomstig derzelver doel en waarschijnlijken ouderdom geklassificeerd werden. In 1827 heeft een Heer *Assall*, (vermoedelijk een Duitscher, die zich in Noord-Amerika nedergezet heeft) gelegenheid bekomen om het grootste gedeelte dier gedenkteekenen met eigen oogen te beschouwen; hij bragt de verzameling van *Atwater* tot meerdere volledigheid, en aan zijn opstel gaf hij meer uitgebreidheid en ontwikkeling, al hetwelk hij, als zoo vele bouwstoffen tot Noord-Amerikaansche Archæologie, mededeelde aan Professor *Mone* te Heidelberg, die dezelve, niet lang geleden, aan het Europisch publiek, door middel der drukpers heeft medegedeeld, in een te Heidelberg uitgekomen werk bij *Oswald*, onder den titel: *Nachrichten über die früheren Einwohner von Nord-Amerika und ihre Denkmahler, gesammelt von Assall, Berghauptmann des Staats Pensylvanien; herausgegeben von Prof. Mone, mit einem Atlas von 12 Steintafeln*, 1827 *in* 8vo.

De landstreek, binnen welke de alhier beschreven monumenten zich bevinden, bevat den staat New-York (voornamelijk aan de kusten van den Ontario-Meer) het weestelijk deel van Pensylvanie en den staat Ohio. Zij bestaan in opgedolven wapenrustingen, graf heuvelen en zonderlinge retranchementen, die het aanzien hebben eener bevestigde legerplaats. Wanneer men het ontstaan of den oorsprong derzelven in aanschijn neemt, dan vindt men dezelve alhier verdeeld: 1.) Indiaansche 2) Europische; 3) de zoodanige die uitsluiten, als aan een *oud onbekend volk* toebehoorende, moeten beschouwd worden.

Tot de oude overblijfselen der, door de Europische aankomelingen altijd meer en meer westwaarts verdrongen Indianen, telt de auteur groepen van aardholen, daarbij onmetelijke hoopen van oesterschelpen, steenen wapenen en graf heuvels, in welke de linken altoos zittend of staande, en met de wapenen, die bij de tegenwoordige Indianen nog heden gebruikelijk zijn, gevonden worden, ter aarde besteld zijn. Even weinig twijfelachting zijn de verschansingen der Europische aankomelingen, in welke niet zelden snaphaanloopen en oude fransche muntspecien opgedolven of uitgegraven zijn geworden. Maar gewigtiger nog en door geenerlei voor alsnog bekende historische Data verklaarbaar, zijn de overblijfselen uit de derde der opgegevene klassen: Dezelve bestaan uit de bovenvermelde legermatige omschansingen van onderscheiden, maar deels echter zeer aanzienlijke uitgestrektheid, meestal bestaande uit werken van aarde, somtijds ook wel eens van zachte brooze steenen opgetrokken, zoo als beide soorten ook in de Oud-germaansche vestingwerken of verschansingen gevonden worden, trouwens niet anders de *terpen, graf heuvels* (of *buttes*, zoo als de Franschen dezelve noemen,) waarvan men in Vlaanderen en op Walcheren en Zuidbeveland in Zeeland, nog heden overblijfsels aantreft. Maar wat de Amerikaansche oudheden van onze oud vaderlandsche merkelijk onderscheid, is derzelver regelmatige gestalte in den grondvorm of basis. Terwijl doch de Oud-germaansche verschansingen alleenlijk de toevallige onregelmatige (nimmer regtlijnige) gedaante van een overigens gunstige terrein volgen, bestaan de aloude Amerikaansche bijkans alle gezamenlijk uit cirkelvormige kringgestalten, die door middel van gangen, tusschen dubbelde wallen met nabijgelegenen vierkanten of toch andere regtlijnige verschansingen in verband gesteld zijn.

Zij liggen altijd digt aan meren en rivieren, op den besten droogen grond, alwaar zij tegen overstroomingen beveiligd zijn. De aarden wallen hebben veelmaals eene hoogte van 20 tot 30 voet; doorgaans zelfs meer, ja soms talrijke ingangen, die echter altijd, door eene daar achter opgeworpen aardheuvel of eene kleine borstwering, tegen geweldig indringen gewaarborgd zijn. Binnenwaarts in die legerplaatsen verheft zich meestal een heuvel, die somtijds rondsomme met steenen gepleisterd is; niet zelden ook graf heuvels vol menschenbeenderen (Het een en ander vindt men ook doorgaans in Oud Germaansche en Keltische vesting-werken, met de graf heuvelen daarin, of in de nabijheid; doch men moet hieruit geene gevolgen afleiden, wijl het al meermalen gebeurd is, dat men, den nieuwen en den ouden tijd verwarrende, aan laatstgenoemden, zonder goede gronden, zoude toegekend hebben, wat aan de andere gewis en zeker toekomt! — gelijk men dan ook dikmaals beneden, diep in de aardenwallen geraamten van menschen aangetroffen heeft.)

Op enkele plaatsen vond men in die wallen of borstweringen eene menigte potscherven, die *zwarte kleur vertoonden*, zoodra men dezelve scherp op de breuk of afbreking bezag! — Vraagt men naar de waarschijnlijke oogmerken dezer aardwerken, dan overtuigt reeds een oppervlakkige blik op de medegedeelde situatie-plannen, dat men hier alleenlijk bedoeld heeft beveiliging, hetzij tegen overstrooming door middel van *indijking*, of tegen krijgshaftige aanvallen door middel van *militaire* of *krijgsmans vesting-werken*.

Uit den aanleg en bouw dezer werken, echter tot de hoogte der krijgskundige ontwikkeling, of uit de soorten van wapenen, die door het genoemde volk gebruikt werden, tot den trap hunner beschaving te willen beoordeelen, zoude eene vergeefsche moeite zijn. Slechts zoo veel schijnt aannemelijk en uit alle omstandigheden schier ontwijfelbaar te zijn, dat deze legerplaatsen niet zoo zeer enkel militaire verdedigingspunten zijn geweest, als veelmeer zulke *oppida* en *recessus*, wijk- en toevlugt of schuilplaatsen, zoo als *Caesar* die bij de Galliers en Britanniers vond, in ongenaakbare moerassen gelegen, waarhenen men bij vijandelijke overvallen vrouw, kinderen, have en goed in veiligheid bragt, tot tijd en wijle dat het gevaar geweken was, alleenlijk om zich tegen onverwachte aanvallen, niet tegen langwijlige en geregelde belegeringen te verdedigen, — zoo ten minste worden velerlei bijkomende omstandigheden verklaarbaar, zoo als, bij voorbeeld, dat de met aschgraauwe latten omtuinde dikwijls dertig voet diepte bronnen gezamenlijk *buitenwaarts* de vestingwerken aangelegd zijn. Voorts de menigte potscherven op de wallen, zoo als ook dat men in een' dezer burgwallen eene reeks van stookplaatsen of ook wel ovens aantreft, waarvan zich de sporen wel vijf voet diep aan den beschouwer vertoonen, — al hetwelk even zoo vele bewijzen zijn van een langduriger en geruster verblijf der aloude bewoners in deze legerplaats. Zelfs die bijzonderheid, dat gewoonlijk een of meer, door twee zij-wallen gedekte wegen uit het leger, tot de nabij gelegen rivier, den weg aanwijzen, schijnt hiermede overeen te stemmen, dewijl men daarbij geen ander oogmerk schijnt te kunnen gehad hebben, dan dit, om of eene veilige inscheping, of scheeps-gelegenheid tot ontvlugten open te houden, wanneer men van de landzijde door den vijand bedreigd werd, of om toch althans eene onbemerkte en vrije plaats te erlangen, ten einde veilig te kunnen waterscheppen. Zulke voorbehoedmiddel beschikten zich zelfs de Romeinen. „*Vallum* „*ex castris ad aquam ducere incipiunt, ut intra* „*munitionem et sine tempore et sine stationibus* „*aquari possint.*" *Caesar Bell. civ. I.* 73.

Eene tweede soort van oude gedenkteekenen, die aan gelijktijdige en gelijkslachtige volken schijnen toe te behooren, bestaan uit twee regtlijnige parallelle wallen, die dan eens langer dan eens korter voorkomen: dikwijls sluiten zij boven of beneden aan elkander, zoo dat het geheel zeer veel overeenkomst heeft met de renbanen of strijdperken der ouden. Niet zelden hebben zij de strekking naar een paar grafheuvels, die buiten den omtrek dezer werken gelegen zijn. Aan verschansingen, zoo als de eerstgenoemden monumenten, is in het geheel niet te denken, daar de Parallellen der wallen menigmaal slechts eene roede breed van elkander verwijderd staan; er blijft dus alleen deze gissing overig, dat alhier spelen bij lijkplegtigheden van voorname personaadjen gevierd zijn geworden.

De derde en laatste soort der tot deze klasse behoorende gedenkteekenen, bestaat in graf heuvels, zoo wel in dezulke, welke uit aarde opgeworpen zijn, als in die, welke uit losse brooze steenen zaamgebragt zijn, en zoowel menschelijke geraamten als Urnen met assche bevatten. Van omvang en uitgestrektheid zijn deze heuvels zeer verschillende ten deele 300 voet in diameter, die dan vele duizende van geraamten in zich bevatten, maar gewoonlijk niet ruimer, dan om een paar lijken te kunnen bedekken. Kinderen en volwassen personen liggen bij één. De lijken liggen onmiddelijk in de aarde, en slechts hier en daar vond men de dezelve in eene uit steenplaten zaamgesteld grafkamer des heuvels. Eenige geraamten vertoonden nog de sporen dat zij aan het vuur blootgesteld zijn geweest; bij de lijken treft men eenige aarden of van glasachtige stof vervaardigde vaten, potten, pannen, geheel als in de Germaansche graven, geslagen punten van pijlen en geslepen steenknodsen, uit quarz en vuursteen, en enkelde keeren ook van goud en zilver; Utensilien uit koper en ijzer vervaardigd. Jammer, dat het allooi dezer laatste niet Chemisch onderzocht is geworden, want het moest hoogst belangrijk geweest zijn, te weten, of hier gelijksoortige compositien, zoo als in Germaansche of Caltische graven voorkomen, die, zoo als bekend is, met het voorschrift van *Plinius den ouden*, over de verhouding der vermenging van lood en koper, tot het vervaardiging van wapenen en Utensillen overeenkomen. Dit alles, de verschillende soorten van graf heuvels, derzelver struktuur, die der graf kamers, de geraamten, de lijk- of asch busschen (Urnen,) de medegaven, de tekstuur der Urnenscherven, enz., hebben wel eene zeer in het oogloopende gelijkvormigheid met de Germaansche grafplaatsen; maar nogtans zal men hierna een paar opmerkenswaardige verschillen aantreffen, welke een treffend onderscheid tusschen de aloude Amerikaansche en Germaansche begraafplaatsen doen in het oog vallen.

De auteur stelt nu het gewigtigste van alle vraagstukken voor, te weten: aan welk volk, of volkstam deze gedenkteekenen schijnen toegeschreven te moeten worden. Dat de beschreven vestingwerken, de parallellen, de graf heuvels van onderscheiden oorsprong zijn en aan verschillende eeuwen toebehooren zouden moeten, is eene veronderstelling, welke door niets gewaarborgd, en althans, voorzeker door geenerlei houdbare bewijzen bevestigd wordt; integendeel spreekt het bijeenliggen derzelven, de trap van ontwikkeling of beschaving, hoe men ze ook moge noemen willen, welke uit alle de drie soorten dezer gedenkteekenen blijkbaar wordt, tegen eene opvatting van dien aard. Dat dezelve aan de *voorvaderen* der tegenwoordige onbeschaafde Indische volkstammen — die hunne dooden nimmermeer gewoon waren te verbranden, en die ook zelve deze gedenkteekenen aan een onbekend thans eer of al voor lang niet meer bestaande en te niet gegaan volk, uit een vroeger tijdperk toeschrijven. een volk dat het gebruik der metalen nooit kende, en welker schedelvorm geheel en al afwijkt, van die, welke men in de graf heuvels gevonden heeft, is insgelijks ontwijfelbaar. Met betrekking tot dit laatste, leest men alhier: de geraamten en gebeenten, welke men in de heuvelen aantreft, hebben voorzeker nimmer ofte nooit tot het Indiaansche stamvolk of ras toebehoord, want deze hebben een' ranken, mageren, stijfopwaarts gerigten ligchaamsbouw en gestalte terwijl daarentegen de geraamten, van welke hier de rede ie, kort en dik en zelden meer dan vijf voet lang, het voorhoofd is lang, de kinnebakken hoog, het aangezigt zeer kort, maar breed, de holten der oogen groot, en de kin breed. Deze beschrijving is van meer dan 70 uitgegraven of opgedolven schedels ontleend. Maar wanneer nu uit straafd wordt, dat ook hunne voorvaderen van het Westen af naar Amerika door of ten gevolge van volksverhuizingen overgekomen zouden zijn. Wanneer men echter de alhier beschreven vestingwerken meer bijzonder met die vergelijkt, welke de beroemde reiziger en natuur-beschrijver *Pallas* in Siberie vond, dan zal men zien, dat er tusschen die beiden geene andere gelijkvormigheid bestond, dan dat beide uit omwallingen van aarde opgeworpen waren; beider vorm is ten eenenmale wat het eigenlijke der zaak betreft, volstrekt verschillend. Maar al was dan deze gelijkvormigheid werkelijk nog grooter, dan zij in wezenlijkheid bevonden is, dan blijft nog te bedenken, dat zoo lang nog de mensch slechts met eenvoudige wapenen, die de natuur oplevert, kampt, ook de verdedigings-middelen daartegen in alle werelddeelen nagenoeg dezelfde zullen kunnen zijn, zonder dat daaruit een bewijs voor de gemeenschappelijke afstamming afgeleid kan worden. De aanleg van zulke werken in de nabijheid, of aan den oever van rivieren is even gemakkelijk verklaarbaar uit de natuur der zaak, het verdedigings-middel, hetwelk die rivieren verleenen, en de behoefte aan water, welke zich allerwege doet gevoelen. Maar wat nu de beschrevene grafheuvels betreft, zoo hebben deze zekerlijk over het algemeen overeenkomst met eene zekere soort van zoodanige Azíatische, namelijk Siberische graven, die men naar alle omstandigheden voor de oudsten aldaar te houden heeft. Ook daarin komen zij met deze overeen, dat even weinig in die, als in deze Noord-Aziatische, *glaspaarlen* of ander soortige sporen en overblijfselen van glas gevonden worden.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.